

'Uit liefde voor het leven verlegde hij steeds zijn grenzen'

MELANIE

De vader van Melanie vocht jarenlang tegen kanker. Het werd een ongelijke strijd, meneer Moens koos in de warme zomer van 2018 voor euthanasie. Het was uiteindelijk een hele mooie laatste week thuis in zijn eigen omgeving met veel familie om zich heen.

Mijn vader was een bijzondere man', vertelt Melanie. 'Voor hem was het glas altijd halfvol, hoe moeilijk de kaarten ook lagen.' Hij werd begin jaren 80 al behandeld voor Hodgkin, een lymfeklierkanker. Toen was hij pas 47. Hij herstelde, maar kreeg toen hij 76 was prostaatcancer.'

Meneer Moens werd behandeld in het UZA. 'Iedereen kende hem', vertelt Melanie. 'Hij was open en charmant, geliefd bij velen. Hij nam deel aan wandelingen met lotgenoten, georganiseerd vanuit het UZA. De saamenhorigheid deed hem goed, hij heeft dat zo lang mogelijk volgehouden.' Vervolgens werd in 2017 opnieuw kanker geconstateerd, deze keer blaaskanker.

Op zijn verjaardag, begin 2018, kreeg meneer Moens te horen dat hij in aanmerking kwam voor immunotherapie vanwege uitzaaiingen op de longen. 'Hij zag het als een cadeau voor zijn verjaardag', zegt Melanie. 'Aan dat soort humor ontbrak het hem niet.' Maar de immunotherapie sloeg niet aan en ook de daarop volgende chemokuur kon niet baten. 'Uit liefde voor het leven probeerde hij het zo lang mogelijk vol te houden, maar de kanker haalde hem in en zijn leven werd een lijden. Uiteindelijk koos hij voor een palliatieve behandeling.'

Melanie nam zorgverlof zodat hij zijn laatste week thuis kon doorbrengen. 'Hij lag in de werkkamer, met zicht op zijn geliefde tuin. We hebben hem eindeloos door zijn tuin gereden in een rolstoel. Op 4 juli besliste hij dat het genoeg was. Praten en ademen werd steeds moeilijker. Het was 30 graden en alles stond in bloei. Hij zei: ik heb de tuin nog op zijn mooist gezien, mijn wens om thuis te zijn is uitgekomen, nu wil ik gaan. Nog diezelfde middag kwam de huisarts langs voor de euthanasie. De beslissing was gemaakt, mijn vader wilde het niet langer uitstellen. Het was een heel mooie manier om te gaan.'

Melanie is de mensen van het UZA erg dankbaar. 'We zijn er zo goed begeleid, door de artsen, de verpleegkundigen, de mensen van het dagziekenhuis. Ze leven echt met je mee, ook in de moeilijke dagen. Mijn vader kon dr. Hoekx altijd contacteren. En trajectbegeleider Veerle Lamotte was mijn vaders steun en toeverlaat. Ik ben vorig jaar met kerst nog eens naar het UZA gegaan, om de verschillende verpleegafdelingen waar mijn vader de afgelopen jaren regelmatig gast was te bedanken. Ik kijk met warme gevoelens terug op de hele periode, ondanks de vele tegenslagen.' ●